

me tot hiertoe toch "un long fleuve tranquille"

rug van vakantie en hebt weer drie hypes gemist. Dat geeft een soort druk. Nu kan ik me de vrijheid veroorloven een groep vijf jaar later te ontdekken. Kan me niet schelen, als ik maar kan genieten van de muziek.'

Wat was de belangrijkste kentering in jouw leven?

'Ik ben niet zoals de gazelle die, achternagezeten door een jachtluipaard, ineens een bocht neemt van vijftig graden. Mijn verhaal was één gemeander. *La vie*, ach, het was me tot hiertoe toch *un long fleuve tranquille*.'

Tranquille, en wij maar denken dat je meer van het wilde type was. 'Mijn lijfspreuk is: je mag de regels overtreden als je ze kent. Maar enkel op die voorwaarde, je moet ze eerst kennen.'

Ben je streng voor andere mensen?

'Nogal ja, misschien zelfs een stuk strenger dan voor dieren. Ook binnen het werk ben ik streng, een beetje perfectionistisch. Ben ik een strenge vader? Bwa, het moet ergens wel juist zitten allemaal. Ik heb bijvoorbeeld graag dat mijn dochter haar best doet op school. Ik ben ook blij dat ze hetzelfde studeert als haar vader, Latijn-Grieks. Bovendien doet ze geweldig haar best. Maar bovenal ben ik blij omdat ze bezig is met "de regels leren kennen". Daarna zien we wel, dan mag ze er eventueel mee sollen. Alhoewel. (*lacht*)'

Vreemd, je leek vroeger een beetje... ontembaar. De regels werden af en toe overtreden, toch?

'Ik heb niet altijd binnen de lijntjes gekleurd. Daarin is veel veranderd in de loop der jaren. Bepaalde kantjes zijn eraf gesleten. Vroeger heb ik bijvoorbeeld wel eens een zware voet gehad, nu ben ik niet meer zo'n haantje in het verkeer.'

En bedaard, want je hebt ook een lustig leven gehad.

'Interesseert me niet meer. Dat uitzitten, op café gaan en daar zitten bedenken en argumenteren dat je de wereld kan veranderen, laat maar. Ik ga graag bij mensen thuis gezellig langs, wat filosoferen, iets lekkers eten. Liever dat dan uren aan de toog slijten. Dat is voorbij.'

'10 jaar dieren in nesten', zaterdag om 20.10 uur op Eén.
Het boek 'Wild van Afrika' ligt vanaf maandag in Standaard Boekhandel.

DE ARCHITECT

KOEN VAN SYNGHEL

EEN TUINHUIS VOOR ABSTRACTE KUNST

Zeven jaar geleden lieten de architecten Peter De Bruycker & Inge De Brock een onbeduidend rijhuis slopen in Judestraat in Knokke. Het huis, dertien uit een dozijn, had niks te betekenen. Behalve dat achter de kleine witte poort een pad de tuin in kronkelde, naar een achterhuis met het schildersatelier van Luc Peire.

Het huis werd aangekocht door de Stichting Jenny & Luc Peire, om er een museum in onder te brengen met tentoonstellingsruimte én archief. Peire, die internationaal naam maakte met zijn abstracte schilderkunst, kreeg een compact maar verrassend genereus gebouw. Vooral dankzij de beheerste manier waarop de architecten Peires passie voor ruimte, verticaliteit en licht omzetten in eigentijdse architectuur. Opmerkelijk hoe ze erin slaagden om binnen de contouren van het oorspronkelijke huis een minimuseum in te richten. Meer zelfs. Anekdotische elementen, zoals de poort die Peire honderden keren nam om naar zijn bungalow-atelier te gaan, namen de architecten zorgvuldig over in hun nieuwe gebouw. De maten en witte kleur van de poort herinneren vandaag nog altijd aan de oorspronkelijke situatie die Peire als kunstenaar kende.

Het lijkt wel of de architecten het idee volgden dat Giuseppe di Lampedusa lanceerde in zijn meesterlijke roman *De tijgerkat*: 'Alles moet veranderen, zodat alles hetzelfde kan blijven.' Die attitude om zonder koudwatervrees dingen te veranderen en ze op een abstract niveau te tillen, opdat de geest van een plek zou blijven bestaan, vinden we vandaag opnieuw terug in de tuinkamer. De architecten lieten ze optrekken in een verloren hoek van de tuin. Nu ja: verloren. De stichting kreeg door een verbouwing van de burens de kans een stukje tuin van zeven meter bij zeven te kopen. Uit het oog van het voorgebouw en

Langs de helling staan de tuilmuren zo strak dat de hemel zich aftekent als een monochroom canvas

nauwelijks zichtbaar vanuit de bungalow - die er trouwens nog altijd *op zijn seventies* bijligt - maakten de architecten een strategische inkeping in de tuinmuur.

Op het eerste gezicht lijkt het wel of achter die opening in de muur de hoge witte tuinmuur gewoon verder loopt. Maar als je via een zachte helling door de opening naar beneden stapt, ontplooit zich pas de verrassend complexe eenvoud.

Strikt genomen is er niet veel meer dan een voorzone in de openlucht, met een helling die je een goede halve meter lager dan het maaiveld naar een witte kamer met één groot glazen raam brengt. Een raam dat er trouwens makkelijk uit kan, waardoor de kamer een echte tuinkamer zou zijn. Maar de subtiliteiten en de architectonische finesse worden snel duidelijk. Zoals de uitgewassen betonnen vloer die haast naad-

Tuinruimte voor de kunstenaar Luc Peire, ontworpen door de architecten Peter De Bruycker & Inge De Brock. © Wouter Van Vooren

loos binnen en buiten doet vervloeien. De kamer werd ontworpen op maat van *Environnement I*, het magnum opus van Peire. Het bijzondere aan die kubus is dat de binnenzijde van de muren met verticale lijnen en stroken beschilderd zijn, terwijl vloer en plafond uit spiegels bestaan. Dat zorgt voor een gevoel van oneindigheid, alsof je je als bezoeker beweegt in een fictieve vorm van New York, met lijnen die niet alleen oneindig in de hoogte verdwijnen, maar ook in de diepte. Filmcriticus Patrick Duynslaegher herkende er de gekte van Stanley Kubrick in. Peire zelf verwachtte dat de bezoeker er zich ontdaan zou voelen van alles wat hem vasthoudt aan de werkelijkheid: 'alleen met zichzelf en met de essentie van het werk'. Gek genoeg. Ook de tuinkamer schept door licht en ruimte beschutting, het gevoel dat je alleen bent met jezelf. Langs de helling staan de tuilmuren zo strak dat de hemel zich aftekent als een monochroom canvas.

Een van de subtiliteiten van de tuinkamer is het uitlichten van de achterwand met bovenlicht. Dat maakt dat de kamer, in verhouding tot het overdadige buitenlicht, niet verdwijnt in een donker hol. Ze lijkt op te lichten als een klassieke Griekse tempel. Het licht pept de ruimte op en tilt bijgevolg de bezoeker boven zichzelf uit.

Wat niet meer lijkt dan een eenvoudige kamer toveren de architecten om tot een schrijn waar Peires *Environnement* de krans krijgt die het verdient. Op termijn moet deze kamer, zonder fout, de mystiek-abstracte schilderkunst van Luc Peire de perfecte aura geven.

Koen Van Synghel schrijft tweewekelijks over hedendaagse architectuur.